

тура и друго условие за нейното пълно развитие — свободниятъ съюзъ, при свободни начала, на Балканскитѣ славяни, за което чухме и мнѣнието на Дяко-нѣтъ Левски, сир. Балканската Конфедерация, конфедеративната република.

Прѣзъ 1874—75. година въ в. Знаме¹⁾ Ботйовъ на нѣколко пжти се повръща върху въпросътъ за Балканската конфедерация. Защото — споредъ общето признание — Турция се разлага, чакатъ нейнитѣ „законни наследници“, България и Сърбия, да заематъ мѣстото на умрѣлия, слѣдователно — прѣдварително публициститѣ сж замислени надъ формитѣ на новата държавна организация, която ще се издигне върху развалинитѣ на старата.

Каква трѣбва да бжде тая нова държавна организация?

По тоя въпросъ мнѣнията се раздѣлятъ. Въ своето болшинство, съврѣменницитеѣ на българскиятъ поетъ говорятъ или за федерация на южнитѣ славяни, или смѣсватъ федерация съ конфедерация, когато той — Ботйовъ, пише само за Дунавска конфедерация въ смисълъ на социалистическа конфедеративна република.

Тази разлика въ терминитѣ не е нѣщо случайно и безцѣлно.

На 1872. Любенъ Каравеловъ е силно заетъ да раздѣли южна Европа (чети турската империя), между населяющитѣ я племена: една часть той даваше на Сърбия, Тракия и Македония, друго пърче на Сърбия, Босна, Херцеговина и др., трето — на Ромжния, четвърто — на Гърция и т. н., и завършваше: „всичкитѣ тие народи и народности ще да съставятъ едно цѣло тѣло, т. е. една тѣсна конфедерация, въ противенъ случай всич-

¹⁾ Вж. Съчинения, стр. 254, 255 и др.